Olympia - cel mai vechiu club bucureştean - renaşte...

Vechea cetate a amatorismului a devenit acum o şcoală cu soluţii elegante

Istoria agitată a unui club care a luptat şi era să piară pentru cea mai frumoasă idee a sportului

Olympia retrăeşte aceeaş minunată poveste de acum douăzeci de ani.

Păstrând idealurile timpurilor eroice, clubul amatorismului se reorganizează azi total, aşa cum s'a reorganizat în 1920 după ce războiul nimicise cel dintâi club de football din Bucureşti.

Oamenii dela început au plecat. Nu s'a mai reîntors sau nu s'au mai putut întâlni. Ideea a rămas însă intactă, nealterată cu nimic de concepţiile timpurilor noui.

Şi în jurul aceleeaşi idei de amatorism sportiv, pe care l-a respectat cu toate riscurile, Olympia s'a refăcut entuziast.

A luptat şi a biruit uneori, în cele din urmă a fost însă învinsă. Pentrucă a refuzat să se adapteze noilor idei, ce contraziceau idealul olympic, care era integral şi al ei.

Istoria Olympiei e interesantă nu numai prin ineditul unor vremi de început, nici prin recordul de a fi cel mai vechi club bucureştean.

E interesantă pentrucă poate fi un exemplu minunat în aceste vremuri de nesiguranţă de încercări mai mult sau mai puţin lucide în căutarea formulei adevărate.

Toată povestea Olympiei e o luptă constantă adeseori patetică pentru ideea amatorismului sportiv.

O prezentare a vieţii ei de club, a realizărilor trecute şi a aspectelor ei actuale nu este valabilă decât în cadrul acestei lupte magnifice.

Olympia veche este aceeaşi cu Olympia cea nouă pentrucă idealul olympic este unul singur.

Cu alte mijloace dar cu acelaşi entuziasm cu alte perspective, dar cu egală desinteresare, Olympia de azi a reluat lupta de ieri.

Nimic nu s'a schimbat. Poate chiar şi ambianţa footballului nostru s'a păstrat aceeaşi.

Antagonismul dintre amatorism şi profesionism este un element clasic.

Sbuciumul dintre aceşti doui poli nu poate fi niciodată altfel decât a fost întotdeauna.

D. I. DUMITRESCU
— preşedintele Olympiei —

1905.... INCEPUTURILE SE PIERD INTR'O EPOCA EROICA

Este stranie împletirea dintre istoria Olympiei şi numele ei simbolic.

Aşa cum începuturile anticelor Olympiade se pierd în depărtările acelei minunate istorii elenice — în care nu poate fi deosebită partea oamenilor de aceea a zeilor — tot astfel începutul clubului acesta este mai mult o legendă. Epoca este, desigur, foarte apropiată, dar lipsa de date o fac la fel de necunoscută.

Cine putea să-şi închipue că jocul unor adolescenţi va deveni sportul rege al veacului nostru, pentru a însemna acele partide desfăşurate frenetic în libertatea maidanelor dela şosea, sau din Colentina ?

Se ştie însă precis că în 1905 germanul Virek înfiinţează primul club bucureştean, pe care îl numeşte Olympia.

Actualul vice preşedinte al F. R. F. A., d. colonel Th. Davila, juca mijlocaş centru. Echipa avea următoarea formaţie: Kemeny, Gebauer, Ioanin ; Szalay, Davila, Ioanin; Brayer, Grumberg, Gross, Winter, Abody, Seewald, Blucher, Huier.

„Terenul", pe care se disputau matchurile era acela dela Bolta Rece.

Intre timp, în Capitală mai apar câteva echipe şi începe un... „adevărat campionat".

Olympia îl câştigă de două ori la rând: în 1910 şi 1911.

IDEEA SUPRAVIEŢUEŞTE RASBOIULUI

Isbucneşte războiul mondial. Patru ani, Olympia nu mai există în realitate. Dar nu are nicio importanţă. Ideea vechiului club a rămas şi a supravieţuit războiului.

După războiu Olympia reapare din entuziasta iniţiativă a profesorului Ioanin.

La 15 Mai 1919. Echipa se completează cu elevii clasei a V-a dela Şcoala Evanghelică.

Dar nu ia parte la matchuri. Este un an de pregătire.

In federaţie se inscrie abia la 20 Mai 1920.

Noua carieră a echipei este prodigioasă. Fiecare match este o victorie. Promovarea Olympiei dintr'o categorie intr'alta este un avertisment pentru celelalte cluburi din categoria „onoare".

Lupta aceasta de afirmare a durat doui ani. In 1922 Olympia promovează în prima categorie, alături de Unirea, Tricolor, Venus, Juventus, Sparta. Conducerea clubului e luată de prof. Woll.

In lupta categoriei onoare Olympia nu isbuteşte să aibe o carieră impresionantă. Pentru motivul că în sezonul 1923-1924 introduce în echipă nu mai puţin de şeapte juniori talentaţi, dar prea mici şi cu totul lipsiţi de rutină pentru a putea rezista unor echipe alcătuite din jucători cu experienţă.

Cea mai mare performanţă din carieră

A fost o măsură înţeleaptă, desigur. Juniorii cresc, capătă rutină şi curaj, iar echipa omogenitate extraordinară.

In fiecare an Olympia se afirmă ca una din cele mai bune echipe ale campionatului bucureştean.

Un drum ascendent, glorios, cel mai frumos, pe care l-a acoperit până acum.

Eforturile sunt încoronate însă de cel mai mare succes, pe care îl putea aştepta.

In 1927 Olympia câştigă campionatul districtului Bucureşti stabilind o performanţă, pe care nu au mai egalat-o mulţi: nu pierde niciun match.

Indiferent de valoarea adversarilor, Olympia câştigă uşor, la scor.

Iată rezulatele acestui campionat:

Olympia—Sportul Studenţesc 3:2 (2:0).

Olympia—Venus 4:0 (1:0).

Olympia—Unirea Tricolor 7:1 (3:1).

Olympia—Juventus 2:0 (2:0).

Olympia—Sparta 5:1 (1:1).

Performanţa aceasta aduce pe Olympia în competiţia campionatului naţional.

Elimină succesiv pe campionii Chişinăului şi Galaţilor ajungând astfel în finala competiţiei naţionale.

Al doilea finalist: Colţea-Braşov, acea celebră Colţea, care era incontestabil cea mai bună echipă de club din România.

Finala aceasta a fost dramatică. Anul 1927 era destinat să consacre în mod splendid pe Olympia.

Un match mare, pe care celebra Colţea nu l-a câştigat decât la limită (3:2) după două prelungiri şi în urma unui penalty discutabil.

Pronosticurile fuseseră toate răsturnate şi din victimă sigură Olympia este considerată câştigătoarea morală a campionatului naţional. Pe vremurile acelea lucrul ăsta mai avea o importanţă a lui. Ceva cu totul interesant.

Petre Steinbach, actualul antrenor al clubului, era legitimat pentru Colţea, dar nu avea drept de joc pentrucă apărase culorile R. G. M. T. în campionat.

AMATORISM ŞI PROFESIONISM

Echipa Olympiei este sudată şi constitue un adversar excepţional pentru ori ce echipă din capitală.

Robe, Ligner, Bechtold, Subăşanu, Berthumé, Kroner-ii sunt jucători de clasă.

Iată însă că Olympia începe dintr'odată să coboare lent dar necontenit.

In 1929 profesorul Woll, care condusese timp de şeapte ani destinele Olimpiei, moare. Se produce o depresiune, căreia echipa nu-i poate rezista. Cu atât ma iputin că ideea de bază a clubului suferă atacului începutului de profesionalizare a footballului nostru.

Echipa decade pentrucă nu poate face faţă celorlalte grupări profesioniste.

Se înfiinţează divizia naţională.

Lipsit de cele mai bune echipe, campionatul districtului bucureştean pierde tot interesul.

Olympia intră în anonimat şi continuă a duce o existenţă obscură.

Cu foarte rare răbufniri. In 1934 câştigă campionatul ligii de Sud iar peste doui ani este promovată în acea nefericită divizie C.

Termină campionatul în fruntea clasamentului dar nu e promovată în divizia naţională secundă pentru că Turda câştigă la masa verde nu mai puţin de cinci puncte şi îi ocupă locul de leader.

Incă trei ani de anonimat, de luptă dură şi sterilă. Pentrucă efectivul Olympiei este departe de a avea o clasă, care să poată permite speranţe de o eventuală redresare.

Olympia rediviva!

Era imposibil însă ca această grupare să fie condamnată până la capăt.

Anul acesta, destinul Olympiei are o întoarcere hotărîtoare.

In fruntea clubului vin doui oameni cu o concepţie sportivă „romantică" pentru vremurile noastre de profesionism integral şi nefericit.

Sunt domnii Ionel Dumitrescu şi Odăgescu.

Ei se alătură lui Hans Paulini, „ultimul Mohican" din vechea gardă a Olympiei.

Concepţiile nouilor conducători coincid cu marea lege a amatorismului.

Olympia va rămâne un club amator. Renaşterea ei nu se va face într'o înoire de idei ei printr'una de mijloace şi perspective.

Este angajat ca antrenor Petre Steinbach, pentru motivul că arătase la Obor că poate prelucra un material uman tânăr şi talentat.

Câteva luni de efort extraordinar — aşa cum poate nu s'a făcut niciodată în footballul nostru — şi Olympia devine un club unic pentru Europa Centrală.

Echipament pentru pitici şi juniori, un sediu model şi... o echipă nouă.

S'ar putea interpreta aceasta în mod defavorabil clubului alb negru.

Este o eroare. Olympia trebue să-şi reia locul, pe care l-a avut în footballul românesc pentrucă tradiţia ei sportivă, ideile cărora le-a rămas credincioasă nu trebue să dispară.

Dar cu jucătorii, pe care îi avea nu putea spera nimic. Noii conducători au ales calea normală, aceea a ascensiunii pe calea unei ierarhii nefortate.

Entuziasmul e acela vechi, dar atmosfera e alta.

Toţi cei, cari se apropie de clubul acesta înţeleg că înainte de orice noua Olympia este o forţă morală.

E ceva straniu. Personalitatea noilor conducători realizează o familie armonioasă din jucători aduşi din cele patru vânturi. Internaţionali consacraţi joacă alături de juniori districtuali. Nimeni nu poate sesiza însă vreo asperitate sau numai o diferenţă cât de mică.

Totuşi, echipa este primită cu neîncredere. Formula aceasta clasică a mozaicului n'a dat niciodată rezultate.

Exemplul Tricolorului din Ploeşti stărue încă în amintirea tuturor.

Ionescu, Adoc, Roşculeţ, Aştileanu, Gain, Cuedan, Fabian, Bermoser, Cireş, Vagasi, Stoian, aceasta este echipa, care se stabileşte târziu.

Prima echipă de football românească: Olympia F. C. (1900)

Scepticii par a avea dreptate. Victoriile echipei acesteia „de aur" sunt dificile. Dar ziua consacrării se apropie.

In Cupa României, Olympia întâlneşte pe F. C. Carpaţi. O luptă magnifică. Prelungiri dramatice. Dar de data aceasta Olympia nu mai este învinsă.

Lumea se convinge însă că „mozaicul" nu mai există. Ambianţa particulară dela Olympia l-a transformat într'o mare echipă omogenă şi inteligentă.

Termină turul cu o singură înfrângere — mai mult un accident psichologic decât technic — după ce şi-a sdrobit challengerul cu 8:0.

Este invitată în Turcia. Nu se mai miră nimeni. Pentrucă publicul a acceptat-o de mult ca pe una din echipele noastre bune. In calea ei publicul acesta capricios nu mai observă barierile districtuale.

CE ESTE NOUA OLIMPIE

Inainte de orice Olympia este un fenomen sufletesc. I-a fost dat clubului acesta să fie mai presus de orice o idee. A luptat şi era să moară pentru ideea amatorismului integral.

Reia acum concepţia aceasta, la care o obligă simbolismul numelui său, dar o complectează, pentru a o încadra în ambianţa socială a vremurilor moderne. Olympia are de scop să dea societăţii gentlemeni.

Mijlocul: prin sport, jucătorul să poată trăi o viaţă completă pentru a deveni o personalitate.

E o şcoală cu soluţii elegante, Olympia. Şi în noua mişcare de educaţie socială prin sport, poate exemplul cel mai complet.

— n. g. s. —

O altă fază mai clară a unui match Olympia—Româno—Americană în anul 1909.

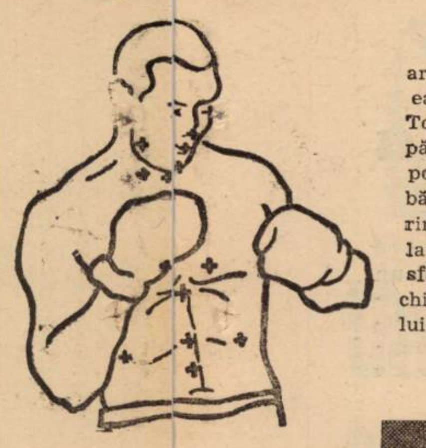

Iată părţile în special sensibile: arcada sprâncenii şi buzele, în ceeace priveşte rănile cu hemoragie. Toate celelalte cruci se raportă la părţile în care o lovitură violentă poate provoca un knock-out: vârful bărbiei, unghiul maxilarului, laringele, carotida; vârful inimei; la stânga şi la dreapta ficatul; însfârşit, în partea centrală a trunchiului, spaţiul dela coşul pieptului până la ombilic.

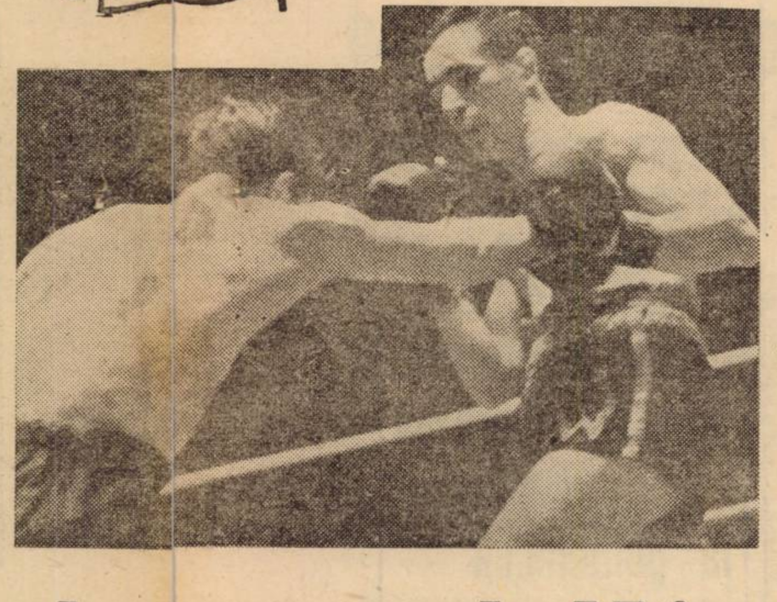

Ce se întâmplă între boxerul Nicovală şi pumnul Ciocan

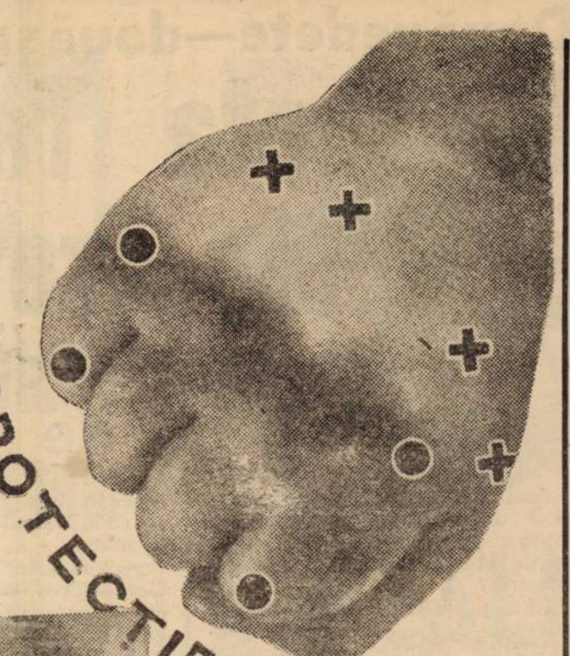

PROTECTIE

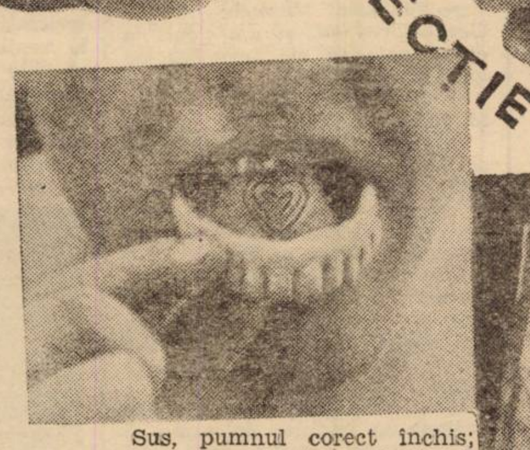

Sus, pumnul corect închis; cele patru puncte delimitează platul mâinii, care constitue ciocanul; crucile marchează zonele sensibile, sediul fracturilor oaselor care prelungesc degetul mare, arătătorul şi ultimele două degete.

Pentru a se asigura în cursul antrenamentului, boxeurii îmbracă o cască; dar în timpul unui match, nicio protecţie nu este admisă deasupra centurei, afară de o apărătoare de cauciuc pentru dinţi. Sub centură, boxeurii îmbracă o centură de metal, care-i pune la adăpost de loviturile joase

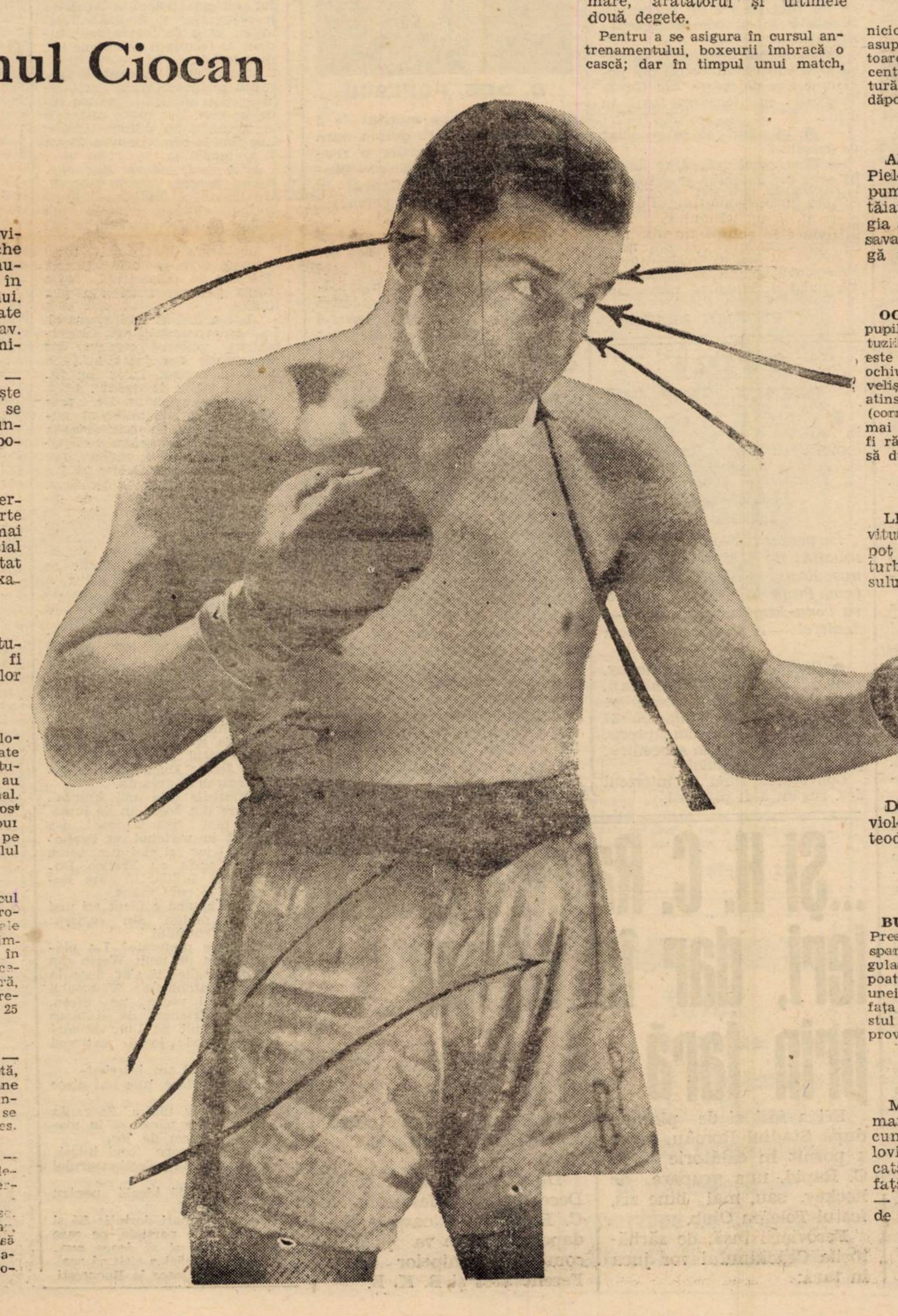

TIMPANUL. — Anumite lovituri violente aplicate pe ureche determină spargerea timpanului, ca o urmare a măririi — în mod brusc — a presiunii aerului. Dar şi lanţul de oscioare poate fi avariat tot atât de grav. Fineţea auzului va fi diminuată.

PAVILIONUL URECHEI. — Este foarte expus şi primeşte numeroase lovituri; ţesutul se sgârceşte, cutele dispar; ajunge — cum se numeşte în popor — „ureche-conopidă".

MÂINILE. — Fracturile diverselor oase ale mâinii sunt foarte frecvente. Ele se produc mai mult la palmă şi în mod special asupra falangelor. Trebue notat deasemenea entorsele şi luxaţiile degetelor.

MUŞCHII. — Muşchii pieptului şi ai abdomenului pot fi rupţi sub presiunea loviturilor violente şi repetate.

FRACTURA NASULUI. — O lovitură directă şi violentă poate turti cartilagiile şi chiar să fractureze osul. Aproape toţi boxeurii au ceea ce se numeşte, conventional, „nas sport". Unii campioni au fost obligaţi să abandoneze boxul, pur şi simplu pentrucă respiraţia pe nas devenise insuficientă şi suflul le lipsea.

CONTUSIE SIMPLA. — Şocul pumnului asupra pielei poate provoca mici hemoragii superficiale fără alte consecinţe decât o schimbare de culoare; pielea, roşie în momentul loviturii, devine, succesiv brună, neagră, violetă, albastră, verde şi galbenă înainte de a relua tenul normal şi asta după 25 de zile.

CONTUSIE CU RUPERI. — Când lovitura este foarte violentă, ţesutul este rupt şi vasele sanguine se rup şi dau naştere la o rană internă care se poate întări sau să se infecteze şi să provoace un abces.

LOVITURA SUB CENTURA. — Toate loviturile sub centură, denumite lovituri joase, sunt interzise. Ele sunt în acelaş timp foarte dureroase şi foarte periculoase. Cum ele pot fi aplicate involuntar, regulamentul obligă pe boxeuri să acopere părţile mai sensibile cu ajutorul unei centuri metalice protectoare.

ARCADA SPRANCENII. — Pielea, prinsă între lovitura pumnului şi osul orbitei, este tăiată ca de un briciu. Hemoragia abundentă, în acest caz, desavantajează boxeurul şi-l obligă uneori să abandoneze.

OCHII. — Plăgile sunt rare, căci pupila este foarte suplă. Dar contuziile se produc adesea; ţesutul este tumefiat şi violet, câteodată ochiul este complect închis. Tot învelişul globului oculare poate fi atins, dela cele mai superficiale (cornee şi conjonctivă) până la cele mai profunde: retina chiar poate fi rănită. Aceste răni sunt capabile să ducă până la orbire.

LEZIUNI NERVOASE. — Loviturile cari ating nervii feţii pot determina nevralgii rebele, turburări ale vederii, ale mirosului şi auzului.

DINŢII. — Loviturile foarte violente pot sparge dinţii şi câteodată, chiar îi scot cu totul.

BUZELE, LIMBA, OBRAJII. — Presate pe gingii şi dinţi, buzele se sparg adesea; plăgile sunt neregulate şi foarte sângerânde; limba poate fi muşcată de dinţi în urma unei lovituri la bărbie: în fine, faţa interioară a obrajilor este destul de frecventă locul plăgilor provocate de şocul cu dinţii.

MAXILARUL. — Fracturile maxilarului sunt rare, dar se cunosc mai multe cazuri, fie că lovitura de pumn a fost aplicată chiar asupra bărbiei şi din faţă, fie că lovitura s'a produs — deasemenea — la bărbie şi de sus în jos.

Cuvinte în preajma Crăciunului...

Venirea frigului a îndepărtat pe toţi jucătorii dela terenurile de rugby.

Odată cu ei, au părăsit cele două terenuri şi suporteurii, spectatorii, etc.

Suntem, cum s'ar spune, la odihnă.

O tradiţie veche ne face să aruncăm privirea asupra trecutului şi mă refer la anul 1939.

Câte s'au schimbat!

In primul rând, pentru prima dată după un număr impozant de ani, nu s'a mai jucat pe U.F.S.R. Prea ne învăţasem cu acest colţ simpatic al şoselei, pentru a nu-l regreta.

Câte bucurii şi necazuri nu au dat acest parc sportiv, bătut de bocancii atâtor generaţii de jucători!

Vina cluburilor pe deoparte — a oficialilor pe de alta — au dus la un moment dat la situaţia cunoscută.

A intervenit bunăvoinţa d-lui Vereşti, care a pus la dispoziţie velodromul, iar mai târziu a d-lui Plagino, preşedintele Uniunei, care ne-a dat prin T.C.R. un al doilea teren.

Evident că activitatea rugbystă, învăţată să se desfăşoare cu atâtea matchuri ale celor trei categorii, s'a resimţit, ba mai mult, s'a redus numai în cadrul categoriei de onoare care singură a ţinut aprinsă făclia acestui sport.

Se pare însă că la primăvară vor mai apărea două terenuri, unul la velodrom, care este aproape gata nivelat şi altul la A.C.S.A. unde îşi va fixa cartierul general gruparea Sportul Studenţesc.

Dacă acest lucru se va întâmpla şi sunt toate garanţiile pentru el, se va trece la un punct foarte important în mersul acestui sport — difuzarea lui — fiindcă nu mă îndoesc că acestea vor aduce o nouă serie de practicanţi şi spectatori— ba şi în ultimii cinci ani, federaţia a trăit prin contribuţia d-lui general G. Marinescu, un adevărat părinte al sporturilor.

Venirea d-sale la conducerea acestui for în calitatea de preşedinte de onoare a adus în afară personalităţii sale, posibilitatea deplasărei echipei României în Italia, să avem un sediu, un secretar, etc., lucruri ce nu s'ar fi putut realiza cu minusculele încasări ce se făceau.

Omagiul pe care toată suflarea rugbystă i l-a dat în ziua finalei cupei d-sale, a fost o mică recompensă faţă de marile lucruri cari s'au făcut de când federaţia a fost susţinută de d. general Marinescu. Ca oameni ce privim acest sport prin prisma interesului lui avem de făcut o remarcă şi mă refer la forurile noastre conducătoare care în oarecare măsură au neglijat jucătorii categoriei a II-a şi a III-a.

Se va spune că nu au fost terenuri, dar chiar aşa punând echipele să dispute matchuri Sâmbăta după masă, s'ar fi putut menţine jucătorii.

Realitatea a fost că prin neprogramarea acestora, majoritatea a părăsit arena sportivă, unii abandonând-o definitiv, iar alţii aşteptând vremuri mai bune

Când vom face un bilanţ technic al activităţii omului, vom mai arăta nevoile acestui sport. Până atunci, vom dori Stadiului Român succesele pe care orice bun român le doreşte. Victoriile lor peste hotare, — şi avem toată încrederea în ele — ne vor încălzi în acest Crăciun, care se anunţă atât de friguros. Este o tradiţie a acestui mare club, a se deplasa anual în străinătate şi anul acesta obiectivul este Italia.

I. P.

VACANŢA...

Activităţei atât de intense din ultima vreme îi va urma o vacanţă, meritată cu prisosinţă de conducătorii şi jucătorii F. R. B. V.-ului.

Vacanţa nu-i prea lungă — doar două duminici sunt lăsate libere — dar io va fi pentru toţi de folos, căci munca încordată la care au fost supuşi membri acestei numeroase familii care este F. R. B. V-ul, îşi cere dreptul ei: repausul, necesar pentru împrospătarea forţelor şi calmarea nervilor.

Şi totuşi sunt şi din cei ce nu se vor bucura decât de o săptămână liberă. Aceştia sunt jucătorii şi jucătoarele care trebuesc să se pregătească pentru matchurile internationale dela 13 şi 14 Ianuarie.

Răsplata care va veni apoi, va recupera golul lăsat de o vacanţă mai scurtă.